

för slingans övre ring. — B 680: Runan 13 är **f**; 14 snarast **n**. 24 **t** har bst endast t. v.; det samma är förhållandet med 36 **t**. Av 32 finnes endast en hst. — Brate: 13—14 **ka**, 20—22 **ifr**; 22 **r** är enligt Brate »grunt men synligt».

Namnet *Iogæirr* är tämligen väl styrkt från uppländska inskrifter: **iukir** L 608 Husby-Lyhundra, L 756 Holm, L 277 Alunda, **iukeir** L 20 Vadsunda, **ioker** D I 150 Skilsta, Skogs-Tibble sn; fno. *Iógeirr*. Mera ovisst är, vad 20—27 **ifrstain** motsvarar för ett mansnamn. Enligt Brate är förleden snarast *Iufur*-, med två **u** utelämnade. Något mansnamn *Iufurstæinn* är emellertid ej annars känt; om *Iufur* se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 106. *Ormgaëirr* är endast belagt i denna inskrift och i en medeltida urkund från Närke. Om *Ormirr* (D II 251), av *Ormgaëirr*, se *ATS* 10: 1, s. 60. Mansnamn sammansatta med *Orm*- äro överhuvudtaget mycket sällsynta.

235. Västerby, Sorunda sn, Sotholms hd.

Pl. 117.

Litteratur: D 8vo 16. Ransakningarna 1667—84; G. Upmark, Sotholms härad 4, s. 28 f.; S. Boije, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; Brate (ATA).

Enligt *Ransakningarna* (Dryselius 1685) fanns »en runsteen vid Västerby, all full skriffven». Den blev emellertid ej avtecknad av Helgonius och saknas sålunda i Bautil. I stället nämnes den av Dybeck som en av de tre runstenar, som han tillsammans med bokhållaren Lundberg upptäckt i Sorunda (de andra voro Sö 216 och Sö 218). Den stod då »på en högländ plats i en löfhage, kallad Quarnvreten, å Vesterby skog, vester om skogsvägen [från Västerby till Grödinge] och ett stycke från dennas ingång i sockenvägen vid byn. Der har stenen, ännu stående, för länge sedan blifvit till öfre delen afslagen, samt under sednare åren så kringskuren af grushemtare, att, sedan han i fjor ännu upprät afritades, hvarvid det större lösa stycket af mig uppgräfdes ur gruset, hans fall i gropen sednare på hösten blef oundvikligt. Det lösa mindre stycket är nästlidne vår funnet av Herr W. A. Lundberg».

Stenen restes av Boije 1885 och står nu på sin gamla plats i en numera ej begagnad och mycket igenväxt grusgrop, 10 m. från nya vägen Västerby—Öster Bröta, på södra sidan, och omkring 100 m. från skärningspunkten mellan denna väg och vägen Sorunda—V. Haninge. Till Öster Bröta-stenen, Sö 292, är avståndet blott omkring 2 km. Stenens plats är utmärkt på Geologiska kartbladet »Årsta».

Ristningen är ett fragment, i det den övre, avslagna delen av stenen är förlorad. De båda lösa stycken, som finnas på Dybecks teckning, söktes förgäves 1931; det mindre av dem fanns ännu kvar vid Brates besök 1900.

Höjd 1 m., bredd 1,30—1,20 m. Ristningen är jämn och tydlig, väl bevarad.

Inskrift (det inom [] supplerat efter Dybeck):

: kupbiurn : auk : o [n : litu : sta] in : || . pin . || at : uitirf : fapur : sin .

Guðbiorn ok O- letu [ræisa] stæin þenna at Vidiarf, faður sinn.

»Gudbjörn och O- läto resa denna sten efter Vidjärv, sin fader.»

Till läsningen: Icke stungna äro **k** i **kupbiurn**, **i** i **uitirf** och **sin**. Efter **stain** har **pin[a]** 'denna' blifvit efteråt tillagt, utanför runslingan. Säkerligen är ristarens mening, att **a** i **at** skall läsas två gånger: **pin[a] at**.

uitirf kan givetvis återge såväl *Vidiarf* som *Vigdiarf*. Om namnet *Guðbiorn* se Sö 177.